

SKUJU FRIDIS

APMAINĪTA MĪLESTĪBA

GABALIŅŠ NO
DZĪVES KOMĒDIJAS

«KOMETAS» IZDEVUMS

Varbūt dabūjama: Akc. Sabiedrības Valters & Rapa
grāmatnīca — Rīgā, Teātra ielā 11 un pie «Letas», Suvorova
ielā 4.

P e r s o n a s

Toniņa.
Cimdiņš.
Moniņa.
Dimdiņš.

S k a t u v e.

Attāļš, pusaizaudzis parka stūrītis. Kreisā pusē, zem kāda koka, neliels soliņš. Ja skatuve atļauj, var ierīkot arī «mēnesi» un citas romantiskas lietas

Toniņa (nervozi staigā no vienas puses uz otru). Ak, tas ir pavisam neizturāmi! Kā dēļ viņš nenāk? (Skatās pulkstenī). Bučoties gan un apkampties nadzīgs, bet kad jānāk uz satikšanos, tad jāvelk ar valgu! Tāds pagāns, pagājušā reizē man aiz lielas mīlestības bij kors ti salauzis

Dimdiņš (Tuvojās straujiem soļiem, grib apkampt Toniņu, bet ieskatās, ka kļūdījies). Atvainojat Es domāju (Skatās apkārt).

Toniņa. (Pārsteigta, izbījusies). Vai! Arī es domāju

Dimdiņš. (Mazliet attapies). Diemžēl, tas aiz kļūdīšanās (Pie sevis). Nez' kur tā mana Moniņa palikusi Solijās būt taisni astonos Ak, tu žurka! Es tev atriebsos!

Toniņa. (Apmierinājusies un sapratusi zituaciju). Es jums piedodu. (Sevī). Bet kur tas Cimdiņš gan kavējās

Dimdiņš. (Pastaigādamies, sevī). Kamēr atnāks Moniņa, es viņai par spīti tikmēr paamizēšos ar šo jaunkundzi (Tuvojas To

niņai, ļoti galanti) Skaists laiks šovakar
(Cenšās ieskatīties meičai sejā). Vaj ne? Un
arī mēness (Sevī). Bet skuķe vēl skai-
stāka!

Toniņa. (It kā negribēdama, noiet ga-
rām). Ja, nekas, puslīdz patīkams (Sevī)
Šis jauneklis nav smādējams

Dimdiņš. (Viņai par gabaliņu seko-
dams). Vaj drikstu jautāt?

Toniņa (Izlikdamās). Ko jūs no manis
vēlaties?

Dimdiņš. Jaunkundze laikam pastai-
gājas? (Sevī). Ko lai citu prasu?

Toniņa. Ja, gluži pareizi pastaigā-
jos Un, ja vēlaties zināt, gaidu „citu“, ne jūs

Dimdiņš. O, es arī gaidu citu! Pa-
visam, pavisam „citu“!

Toniņa. (Pārsteigta, apstājas) Kadēļ
tad nenāk tā „viņa“ un neved jūs, tādu uz-
bāzīgu cilvēku, projam?

Dimdiņš. (Zobgalīgi). Es brīnos, kā-
dēļ nenāk „viņš“? Laikam būs aizlaidies
lapās

Toniņa. (Apvainota). Kā jūs iedroši
nājaties? Viņš mani ļoti mīl!

Dimdiņš. Tas nevar būt taisnība
(Purina galvu). Ne, ne — es neticu!

Toniņa. (Iekaitusi). Jūs šaubaties?!
Vai tiešām jūs šaubaties?!

Dimdiņš. Protams. Citādi jūs še viena
nestaigātu

Toniņa. Es varu pierādīt, ka viņš mani
mīl!

Dimdiņš. Pierādat!

Toniņa. (Izrauj no ņiebura vāstulīti un
grūž Dimdiņam pie deguna). Lūk, lasat

Milulīt, sagaidi mani šovakar Ar miljonu
bučiņu, tavs līdz kapa malai Nu, ko teik-
sat, neticīgais?

Dimdiņš. (Plecus paraustīdams). Mil-
jons bučiņu, tas nav nekas Kvadriljons, sek-
stiljons, kvintiljons, to es saprotu Un arī
„līdz kapa malai“ — nozīmē tikpat daudz, kā:
šodien ir, rītā kaput!

Toniņa. (Uztraukdamās). Jūs esat
briesmīgs!

Dimdiņš. (Pacel cepuri un palokās)
Ļoti pateicos par komplimentu

Toniņa. (Histeriski). Mežonis!

Dimdiņš. (Sevī). Ellišķīgs sievišķis!
(Toniņai). Jūs protat glaimot Diemžēl ne-
esmu tā cienīgs

Toniņa. Ejat projam. Es jūs nīstu,
nicinu! Projam, Projam!!

Dimdiņš. Labi, es eju Ardievu
(Projamiedams). Ļoti žēl, ka nedabūju jums kaut
ko svarīgu pateikt (Iet). Uz neredzēšanos,
daiļā

Toniņa. (Pasperdama soli uz priekšu,
it kā mēģinādama Dimdiņu atturēt). Pagaidat,
ko jūs man nepaspējāt pateikt?

Dimdiņš. (Turpinādams iet). Par vēlu...

Toniņa. (Laipni, vilinoši). Bet ja nu
tomēr nav par vēlu?

Dimdiņš. (Apstādamies). Redzat gri-
bēju tikai pasacīt, ka jūs man ļoti patīkat
Daudz labāk, nekā ta, kuŗu es šē gaidīju ,

Toniņa. (Neticīgi). Vai tiešām? . Kā
dēļ jūs man to uzreiz neteicāt?

Dimdiņš. Neuzdrošinājos (Lēnām tu-
vojas Toniņai) Jūs bijāt tik bārga pret mani..

Toniņa. (Pielaidīgāki). Man likās, ka jūs esat ļoti ļauns (Sevī). Būtu labi, ja Cimdiņš neuznāktu uz kakla. Viņš var vēl diezīn ko nodomāt.

Dimdiņš. Bet es domāju, ka jūs esat īstā pūce (Sevī). Toniņa nu varētu arī nenākt.

Toniņa. O, mums — sievietēm bieži vien jāprot izlikties citādām, nekā mēs patiesībā esam (Jūsmīgi). Cik mēness miļi raugās uz zemi.

Dimdiņš. Taisni uz jums. Laikam būs iemilējies.

Toniņa. Nē, viņš skatās uz jums.

Dimdiņš. (Spieķi smiltīs bakstīdams, raugās gaisā). Ko nu šis no manis skatīsies. Ja man būtu kaut tikai desmitā daļa no jūsu daļuma.

Toniņa. (Sevī). Ar šo jaunekli var gluži interesanti sarunāties (Stipri). Tiesām, nu gan jāsāk iet uz mājām. Māmiņa bārsies, ka es tik ilgi palieku laukā.

Dimdiņš. Vēl taču pavisam agrs. Gan paspēsāt (Sevī). Laikam Toniņa pavisam nebūs. Jālūko šitā ņemt nopietnāki (Stipri). Es savu galvu lieku ķīlā, ka māmiņa nemaz nebārsies.

Toniņa. Kā jūs to zināt?

Dimdiņš. Viņa droši vien tikpat laba un miļa, kā jūs.

Toniņa. (Glaimota). Es pavisam neesmu laba (Sevī). Laikam es viņam no tiesas patīku.

Dimdiņš. Vai drīkstu piedāvāt šokolādi? (Sevī). Toniņas nu jau droši vien vairs nebūs. Nav vērts ilgāk glabāt.

Toniņa. (Nem šokoladi un ēd). Pateicos (Sevī). Labāk būtu, ja Cimdiņš šovakar pavisam neatnāktu

Dimdiņš. Lūdzu, varbūt vēlaties konfektes? (Sniedz viņai).

Toniņa. Cik jūs labiņš. (Sevī). Arī konfektes garšīgākas, kā Cimdiņam Jādomā, šis nav no tukšajiem

Dimdiņš. Vai jaunkundzei nebūtu nekas pretī iepazīties?

Toniņa. Tiešām? Mēs taču neesam nemaz vēl pazīstami Cik tas savādi .

Dimdiņš. (Platmalī paceldams un palocīdamies) Saucos Dimdiņš.

Toniņa. (Pārsteigta). Ah! (Sevī). Tas skan gandrīz kā Cimdiņš (Skali). Mans vārds Toniņa.

Dimdiņš. (Sevī). Cik tas jocīgi gribēju satikt Moniņu, bet nu šē ir Toniņa. (Skali). Priecājos, ļoti priecājos

Toniņa. Ja jums nav nekas pretī, paiesimies kādu gabaliņu uz upes malu (Sevī) Tur vismaz nebūs jābaidās no Cimdiņa

Dimdiņš. Ja, ja, — ļoti labprāt. Vai drikstu vēl piedāvāt šokoladi?

Toniņa. Pateicos, nu jau būs diezgan. Ach! (Noliecas sasiet atrisušo kurpes saišķi.)

Dimdiņš. (Steigdamies viņai palīgā). Atļaujiet Es palīdzēšu (Neraugoties uz Toniņas vairīšanos un pretošanos, sasien saišķi un noskūpstā jaunavai roku).

Toniņa. (Sīt Dimdiņam pa pirkstiem). Jūs pārdrošnieks! Iesim Man sirds tik viegla, ka varētu pa gaisu lidot (Sevī). Tādēļ, ka Cimdiņš šovakar nokavējās

Dimdiņš. Arī es šovakar diez' kādēļ
esmu pavisam priecīgs (Sevī) Tādēļ, ka
Moniņa neatnāca (Skali) Vai drīkstu lūgt?
(Piedāvā Toniņai roku.) (Sevī). Jo tuvāk, jo
labāk

Toniņa. Labprāt. (Ieliek rociņu kava-
liera elkonī). Nu, iesim (Sevī). Cik viņš
galants!

Dimdiņš. (Sevī). Nekas nekaiš, ja Mo-
niņas vietā dabū Toniņu (Skali). Lūdzu ne-
nosmērējat savas kurpītes Še ir govis ga-
nītas... un viņas nelietes

Toniņa. (Sevī). Lāga zēns šis Dim-
diņš (Skali). Es vakar uz ielas redzēju
vienu lielu, lielu otru — mazu, mazu sunīti...
Un cik tas bija jocīgi

Dimdiņš. Ja, ja gauži jocīgi Es
arī dažreiz esmu redzējis. (Sevī). Mēnesi,
pavadi ceļā žēlīgi (Abi pļāpādami un smie-
damies aiziet).

(Skatuve pāris acumirkļus tukša. Tālumā kaut kur
spēlē muzika. Var būt arī gramofons. Dzirdami aizgājeju
smieklī .)

Cimdiņš. (Ļoti steidzīgi uznāk, izvelk
mutautiņu, noslauka sviedrus un apskatās ap-
kārt). Nu gan esmu pamatīgi nokavējies! (Ska-
tās pulkstenī). Brīnums, — arī Toniņas vēl
nav (Atsēžas uz soliņa). Cik šovakar skai-
sta mēnesnīca Kaut nu jau drīzāk nāktu
Toniņa Nevar nemaz saprast, kur viņa tā
aizķērusies. (Sajūsminādamies). Es viņu ta-
gad tā bučotu, tā bučotu! (Izplēš rokas).
Un apkamptu cieši, cieši, lai visi viņas mīļie
kauliņi noskrakš Mīļā Toniņ, nāc, tavs Cim-
diņš tevi gaida (Izrauj kabatas grāmatiņu
un zīmuli). Lai top! Es rakstišu tev dze-

joli : Un kad tu atnākši, nodeklamēšu
(Raksta un runā, katru vārdu stiepdams un uz-
svērdams) :

«Zem lillā debess mēness mirdz »

Diez kā būtu tālāk? (Kasa aiz auss un
domā, tad atkal noliecas un steidzīgi raksta):

«Uz viņu skatot, lec man sirds! . »

Vareni! Tagad tālāk

«Un baltas ir ar ziediem ievas »

Atskaņas iznāk „rievas“, „nievas“, „tie-
vas“, sievas“ Nemsim sievas Labs
labu nemaitā.

«Kā pirtī plikas daiļas sievas »

(Pieceļas un ārkārtīgi pārspilēdams, stipri
žestikulēdams un acis mirkšķinādams, — dek-
lamē) :

«Zem lillā debess mēness mirdz,
Uz viņu skatot, lec man sirds
Un baltas ir ar ziediem ievas,
Kā pirtī plikas, daiļās sievas »

(Pabeidzis, pats sev applaudē) Bravo!
Nu tik labi glīti jāpārraksta. Apsēžās un, klusu
lūpas kustinādams, raksta, dziļi pār grāmatiņu
pārlicies).

Moniņa. Nepamanīta, lēnām nāk no
kreisās puses. Ierauga Cimdiņu. Pusbalsi pie
sevīs. Tas jau ir mans Dimdiņš Tikai
platmale viņam šodien tāda savāda Un arī
pats, liekas, mazliet lielāks uzaudzis . Uz
pirkstu galiem tuvojas Cimdiņam un piepeši
aiztura viņam acis).

Cimdiņš. (Satrūkstās. Tad, ātri ap-
griezies, saķer Moniņu aiz rokas). Ak, tu tā
esi, mazā palaidne! Kur tu biji tik ilgi?
(Apkampj viņu un grib noskūpstīt). Es tev

rādīšu Bez simts bučiņām nemaz nedomā
valā sprukt!

Moniņa. (Redzēdama, ka maldījusies
un atrodas pilnīgi sveša vīrieša apkampienos,
izbijusies un galīgi sakaunējusies — cenšas at-
svabināties). Atvainojat es es nezināju...

Cimdiņš. (Pārsteigts, atsprāgst atpa-
kaļ, acis ieplētis). Kas?! Tu jūs ta ne-
esat!!

Moniņa. (Nokaunējusies, stostas) Nn
ē-ē-ē (Abi stāv viens pret otru vislielākā
apjukumā un nezin, ko darīt. Muļķīga zitu-
cija)

Cimdiņš. Tas ir, jaunkundz mazs
pārpratums (Noņem cepuri un palokās). Ar
ko varu pakalpot?

Moniņa. (Kniksē). Ļoti lūdzu, atvai-
nojat. Es laikam jūs iztraucēju Vaj ne?
(Mēģina smaidīt).

Cimdiņš. (Cepuri rokā turēdams un
vairakkārt palocīdamies). Nebūt nē, gluži pre-
tēji: man no jums jālūdzās piedošana, ka es
jūs, tā sakot tik neceremoniali apsveicu .

Moniņa. (Koķeti). Pārpratums

Cimdiņš. Ja, tiešām pārpratums vis-
augstākā mērā Un pie tam patīkams!...

Moniņa. (Kaunīgi). Es pārsteidzos
Man ir ļoti neērti Es jūs ļoti sabaidīju
Ja nu jūs paliksāt slimš?

Cimdiņš. Ne, nūdien, es nemaz nesa-
bijos

Moniņa. (Priecīgi). Paldiesdievam
Bet vaj jūs tik nemelojat? ~

Cimdiņš. Godavārds

Moniņa. Nu, tad uz redzēšanos
(Grib iet).

Cimdiņš. Lūdzu paliekat, ja jums nav jāsteidzās

Moniņa. Ko es šē darišu?

Cimdiņš. (Stostās). Parunāsimies Sakāt, ja drīkstu zināt, kādēļ jūs man aizturējāt acis?

Moniņa. (Noduļ galvu) Ak nu, tas... Atklāti runājot, es šē uz soliņa cerēju atrast pavisam ko citu

Cimdiņš. (Brīnās). Ci-i-tu? (Sāk smieties). Ha, ha, ha Arī es gaidīju citu

Moniņa. (Smaida). Abi vīlušies

Cimdiņš. Ja, paldiesdievam abi

Moniņa. (Nopūšās). Cik tas savādi atgadās

Cimdiņš. (Arī liekuļoti nopūšās). Pavisam savādi

Moniņa. (Sākdama palikt nervoza). Nu, ko jūs stāvat? Runājat taču kaut ko!

Cimdiņš. (Plāta rokas). Ko lai runaju? .. Šodien labs laiks Silts .

Moniņa. (Apmierinādamās). Ja, ļoti jauks Paklausāties, vaj tā nav lakstīgala? (Smaida). Jūs man taču nekā ļauna nedarīsat? (Apsēžās).

Cimdiņš. Ne, nē pavisam nē! Atļausat? (Arī apsēžās). Jeb varbūt, jums mana klātbūtne nepatīkama?

Moniņa. Gluži otrādi jūs laikam vēlaties, lai es drīzāk eju projām?

Cimdiņš. (Izbījies). Ko jūs iedomājaties?

Moniņa. (Atvirzīdamās nostāk). Nenākat man tuvumā Ja, ja, neizliekaties tik naivs Es vīriešu viltību gluži labi pazīstu

Cimdiņš. Bet, jaunkundz

Moniņa. (Pievirzās atkal labi tuvu).
Par spīti palikšu še un paskatišos, ko jūs īsti
še gaidāt un kāda viņa izskatīsies!

Cimdiņš. Kāpēc jūs iedomājaties, ka
viņa? Varbūt — viņš?

Moniņa. (Histeriski). Nemelojat!
Redz, kā jums no meliem ausis kust! Ejat
projām Es jūs negribu! . (Grūž Cimdiņu,
tā ka viņš tikko nenokrīt no soliņa). Karaties
viņai kaklā!

Cimdiņš. (Pieceļas. Brīnās). Kurai vi-
ņai?.. (Sevī). Mana Toniņa arī ir greizsir-
dīga, bet šitai netiek ne tuvu!

Moniņa. (Gandrīz raudādama). Es jau
vakar sacīju, ka jūs mani mānat un pievilat,
pīdamies ar citām!

Cimdiņš. Bet, jaunkundz, (Uzsvērdams)
es taču jūs šovakar tikai pirmo reiz redzu un it
nemaz nepazīstu .

Moniņa. (Apklādama rokām seju). Tas jo
ļauņāk! (Arī uzsvērdama). Jūs pat mani
vēl redzējuši neesat, bet jau lakstojaties ar
citām Ai, kā es jūs ienīstu un nicinu!
Projām, projām!

Cimdiņš. (Beidzot, sašutis). Pie velna,
kā jūs sauc un ko jūs īsti no manis vēlaties?

Moniņa. Es vēlos, lai jūs mani reiz at-
stātu mierā

Cimdiņš. Labi, ardievu uz neredzē-
šanos! (Taisās iet).

Moniņa. (Lūdzošā balsī). Un jūs mani
tā gribat atstāt? Lai uzbrūk kāds bandīts
lai traks suns iekož kājā?!

Cimdiņš. (Apstājas. Nezin, vaj iet,
vai palikt). Ar vienu vardu jūs mani dzenat,

ar otru saucat atpakaļ. Vai zināt, es neesmu paradis, lai sievietes ar mani tā rotaļātos.

Moniņa. (Spurīgi). Es jau teicu, ka jums droši vien jāskrien kaut kur uz randaviņu.

Cimdiņš. Nepavisam.

Moniņa. (Nomierinādamās). Minat dievavārdu.

Cimdiņš. Nudien!

Moniņa. Tad apsēžaties. Pastāstāt kaut ko (Novelk Cimdiņu sev līdzās). Ko jūs īsti domājat, kad pirmāk aizturēju jums acis?

Cimdiņš. Kas man bij jādomā? Domāju, ka mans draugs ieradies.

Moniņa. Bet kādēļ jūs mani apkampāt? Vai jūs ar visiem „draugiem“ mēdzat tāpat darīt, vaj tikai ar izredzētiem tas ir es gribeju teikt izredzētām? Atzīstaties, ja jūs būtū zinājuši, ka tā esmu es, droši vien nebūtu mēģinājuši mani noskūpstīt?

Cimdiņš. Bet, ja nu es būtu? to mēģinājis darīt?

Moniņa. Tam es neticu. Kādēļ tagad to vairs nemēģināt?

Cimdiņš. (Saķer Moniņu un grib noskūpstīt. Pēdējā grib izvairīties. Izceļas jautra cīņa. Moniņa spiedz un smejas, izlocīdamās kā čūska. Beidzot izraujas un skrien. Cimdiņš dodas viņai pakaļ. Aizrautībā nepamanā, ka no skatuves dibena, pastaigādamies, tuvojas Dimdiņš un Toniņa. Moniņa un Cimdiņš iedrāzās nācējiem gandrīz krūtīs. Četrkārtīgs pārsteigums. Dzirdami „Oh! un ah!“.)

(Abi pāri mazliet atkāpjas un lielā pārsteigumā apstājas. Uz mirkli dzīva aina: «Nepatīkams pārstei-

gums». Tad, piepeši, visi sakustās un atraujas viens no otra)

Toniņa. Ci-imdiņš!

Dimdiņš. Mo-oniņa!

Cimdiņš. To-o-niņa!

Moniņa. Di-i-i-mdiņš!

(Abas jaunavas sāk grīloties, streipuļo, iekliedzas un viena pēc otras paģibst, saļimdamas saviem kavalieriem gandrīz pie kājām. Pēdējie aiz uztraukuma to neievēro, bet stāv viens pret otru saslējušies, kā kaimiņu gaiļi .)

Dimdiņš, (Draudoši). Cienījamais kungs, kas tie par rupjiem jokiem?! Pieklājīgi laudis tā nedara un neuzbrūk parkā vientuļām, neaizsargātām sievietēm!

Cimdiņš. (Ne mazāk draudoši). Pieklājīgi, inteligenti cilvēki arī nemēģina pavest citu līgavas

Dimdiņš. (Rāda ar roku). Lūk, šē guljūsu nelietības upuris

Cimdiņš. Un te - jūsējais (Arī rāda ar roku).

Dimdiņš. Kā jūs iedrošinājaties Es prasu no jums gandarījumu! Šē būs mana karte ar vārdu un adresi

Cimdiņš. (Taustās pa kabatām). Diemžēl, man visas vizitkartīņas izgājušas Tagad tīrais posts ar tām drukātavām Dažreiz pa-iet vai vesels mēnesis, kamēr kādu nieku dabū iespīest

Dimdiņš. (Mazliet apmierinājies). Es ar saku, — nav vairs nekādas kārtības! Man pašam nesen gadījās (Moniņa sakustās un ievaidās). Ja, bet vaļā es jūs tā tik viegli nelaidīšu! Lūdzu jūsu pasi Man jāzin, ar ko esmu darīšanās!

Cimdiņš. (Spītīgi) Savu pasi es rādu tikai policistiem. Jūsu pavēle man nav obligatoriska!

Dimdiņš. Ak tā, nav obligatoriska? Nu, to mēs tūliņ redzēsim! (Izrauj revolveri no kabatas un mērķē uz Cimdiņu). Būs, vai nebūs?!

Cimdiņš. (Arī izrauj savu revolveri un mērķē pretī). Būs, būs!

Dimdiņš. (Nolaiž ieroci un tuvojās Cimdiņam.) Jums brauniņš, vai mauzers? Kāda kalibra?

Cimdiņš. (Arī nolaiž revolveri). Mauzerīts Vidējais

Dimdiņš. (Draudzīgi apskata ieroci Labi šauj?

Cimdiņš. (Paņem un apskata sava pretinieka revolveri). Nekas Tikai gadās, dažreiz ielādējot patronas aizķeras

Dimdiņš. (Lielīgi). O, ar brauniņu tādas lietas nekad nenotiek!

Toniņa. (Pieceļās un purina pielipušās smiltis un gruzīšus no apģērba). Cik ilgi mēs lai šā pagībušas guļam? Tā var visus locekļus notirpināt! Ekur kavalieri neliekas par mums vairs ne zinot Nemas viens ar otru itkā būtu samilējušies

Moniņa. (Arī pieceļas. Dusmīga). Lie lās kā gaili, bet nekā nevar izdarīt! Būtu vismaz katrs pa reizei izšāvuši Vai vismaz ieplaukājuši viens otru Abi pelnījuši esat!

Cimdiņš. (Pārsteigts). Skaties, cik tie sievieši viltīgi! Un es domāju, ka viņas no tiesas pagībušas

Toniņa. Pārmetoši). Ja, pamēģinat vien tā ģībšana nemaz tik viegla lieta nav!

Moniņa. (Likteņa biedreni pabalstīdama). Sevišķi, ja ģībiens lāgā nemaz nenāk

Dimdiņš. (Saķer Moniņu aiz rokas un parauj uz priekšu. Aiz viņiem apmērām tādā pašā zituacijā paliek Cimdiņš ar Toniņu.) Saki, kur tu biji, ka laikā neieradies? Jādomā, tas slaisteklis tev laikam tuvāk pie sirds pieaudzis?

Toniņa. (Pārmetoši, Cimdiņam). No kurienes tu šito pindzeli izrāvi? Es gan nevaru saprast, kā tev nav kauna katrai lindraku lu patai pakal skriet?

Cimdiņš. (Pretpārmetoši). Itkā pati būtu labāka! Visu nakti klejo pa parku ar diez kādu vanderzelli Kur rāvusi, kur ne!

Moniņa. (Taisa pretuzbrukumu Dimdiņam). Tikai piecas minutes nokavējos, bet viņš jau paspējis aizskriet citai līdz Diez ko vēl atpakaļ nācāt, varējāt jau turpat upmalā vērtīties visu nakti Tāds ar tādu saticies, ne kauna, ne goda!

Toniņa. (Izdzirdusi pēdējos Moniņas vārdus, atstāj Cimdiņu mierā un uzbrūk savai sāncensei). Ak šitā! Jums laikam gods uz degungala rakstīts Jeb varbūt viņu esat palaunadzī apēduši?

Moniņa. (Uztraukta). Vai tas nu ir dzirdēts, aizvilina citas līgavaini un vēl lieto lielu muti! Varen slavens darbs, par to jau «lāčplēsi» var piešķirt

Toniņa. Bet pati ar manējo gan var šē knakstīties! Lielā dulnumā gāž citus cilvēkus vai no kājām zemē! Abi kā aizsvilušies!!

Moniņa. (Meklē glābiņu pie Dimdiņa, viņam pieglāuzdamās). Miļlais, pasargi mani no šīs ērces. Viņa mani grib bez sāls apēst

Dimdiņš. (Atgrūž viņu, nicinoši). Nost tu, viltiece! Ne acugalā negribu vairs tevi redzēt! Skrej, karies viņam kaklā!

Moniņa. (Griežas pie Cimdiņa, lūdzoši) Mīlais, vai jūs neredzat un nedzirdat, kā šis uzpūtīgais ķerlis apietas ar mani, vāju sievieti? Vai jums nav līdzekļu, kā šo nelieti pārmācīt?

Toniņa. (Uztraukta pret Dimdinu). Redzat, redzat, kā viņa pilnīgi atklāti nekautrējas ņemt man līgavaini nost?! Es to nepārcietīšu, nūdien! Nu, kādēļ jūs nekā nedarat? Arī jūs laikam manis nemīlat? Meli, meli visi jūsu skaistie vārdi un solījumi, kurus nupat jūs man upes malā teicāt!

Dimdiņš. (Apjucis). Gluži otrādi viņš ņem manu līgavu nost

Cimdiņš. (Draudoši). Mans kungs, es jums aizliedzu tik brutali apieties ar vāju, neaizsargātu sievieti!

Dimdiņš. (Saslienās pretī). Jūs man aizliedzat?

Cimdiņš. Ja, es aizliedzu!

Dimdiņš. (Izsmejoši). Jūs savu aizliegumu varat piekārt kažim pie astes!

Cimdiņš. (Nikni). Ko jūs teicāt? Atkārtojat vēl reiz!

Dimdiņš. Kurlam cilvēkam atkārtoti cik gribi, viņš tik un tā nekā nesapratīs?

Cimdiņš. Jūs domājat, ka es esmu kurls?

Dimdiņš. Kas to var zināt. Tā jādomā Pretējā gadījumā jūs būtu sadzirdējuši, ko es jums teicu

Cimdiņš. Tas ir vislielākais apvainojums! Es jūs izaicinu uz divkauju! Te būs mans sekundants. (Rāda uz Moniņu).

Dimdiņš. Labi! Kā vēlaties Esmu ar mieru Man tas gods iepazīstināt jūs ar savu sekundantu (Rāda uz Toniņu).

Moniņa. (Toniņai). Ko viņi grib darīt?

Toniņa. (Plecus raustīdama). Ja, ko viņi grib? Kas to lai zin?

Cimdiņš. (Ļoti nopietni). Mums jāvienojas par ieročiem. Es lieku priekšā pistoles, vai zobenus

Dimdiņš. Bet mums nav ne vienu, nedz otru. Man šķiet, mēs gluži labi varētu iztikt paši ar saviem ieročiem, tas ir revolveriem Parocīgāka šaušana

Cimdiņš. Tiešām, tā ir prātīga iedoma! Es jums ielaidīšu lodi ribās, tā ka i nejutīsāt! Man tas nieka lieta par simts soļiem nošaut zvirbuli no kārtsgala!

Dimdiņš. (Lielīgi). Bet es esmu nokniebis lidojošu bezdelīgu! Ar mani nav jokoties! Jau pēc pirmā šāviena jūs pagriezīsāt kājas gaisā!

Cimdiņš. Nu, tas stipri ož pēc lielības Vēl mēs nezinām, kuŗos kapos katru glabās Sekundantieneš, ko tur čukstaties, itkā nebūtu veselu gadu redzējušās!? Tūliņ, noskaitāt soļus! Marš!

Dimdiņš. Ja, un norādāt, kur katram duelantam jānostājās!

Moniņa. (Nesaprašānā). Kas tie par soļiem? Niekojas kā ganupuikas!

Cimdiņš. Laikam gan nekas nav tik neapķērīgs, kā tāds sievieša cilvēks Sapro-
tat, — šaušanās distance jānomēro!

Toniņa. Ak, tā nu es saprotu. (Pa-
nāk uz priekšu). Cik soļus pavēlēsat noskaitīt?

Dimdiņš. (Raugās jautājoši uz Cim-
diņu). Kā jūs domājat? Piecpadsmit? Div-
desmit?

Cimdiņš. Man šķiet, pietiks piec-
padsmit Labāk varēšu jums ietriekt lodi
ribās!

Dimdiņš. Bet es jūsu muļķīgajā pakausī!

Cimdiņš. Kādēļ pakausī, ne pierē? Vaj
jūs domājat, ka man nebūs dūšas jūsu revol-
verim stobrā skatīties?

Moniņa. (Abas turpina itkā klusām ie-
sākto sarunu). Es skaitīšu soļus, bet jūs da
būjat kādus mietiņus un atzīmējat, kurā vietā
katram duelantam jāstāv

Toniņa. (Piekrītoši pamāj ar galvu) Lai
jau ar viņi reiz pašaujas, citādi tik un tā ne-
kādas skaidrības nebūs

Dimdiņš. (Raugās Moniņas soļu skaitī-
šanā). Nicinosi smīn, nevar nociesties, dodās
talkā). Kas nu tā skaita? Kā sapīts cālēns

Cimdiņš. (Arī nespēj nociesties). Pla-
tākus soļus! (Rāda). Lūk, šitā!

Moniņa. (Kaunīgi). Mēs, damas, tik pla-
tus soļus nedrīkstam spert Tas ir gaužam
nepieklājīgi

Toniņa. (Biedrenei piekrizdama). Tā
var ļaudis diez ko par mums nodomāt Ne-
klausāt vis viņiem! Lai skaita paši

Cimdiņš. Labi, tad lasāties nost! (Ar
sparīgu mājienu aizvajā meičas). Es pats tū-
liņ nomērošu. Viens, divi, trīs (Skaita soļus).

Dimdiņš. (Nostājas vienā galā un paceļ revolveri) Es esmu gatavs.

Cimdiņš. (Pabeidz skaitīt un seko sava pretinieka piemēram). Arī es esmu gatavs. Bet kurš mēs pirmais šausim?

Toniņa. Vai dieviņ, vai dieviņ! Viņi sāks viens otru noslepkavot. Es to nevaru paciest! Iesim projam no šejienes!.

Moniņa. Ja, iesim, kamēr viņi pabeidz (Abas saķerās rokās un aizbēg).

Dimdiņš. Iesākat jūs mani uzaicinājāt uz divkauju nopelni Jūs pirmais Jums lielāki

Cimdiņš. Nē, gluži otrādi un visur pirmais šauj tas, kuŗu pretinieks uzaicina. Tas vecu vecais divkauju likums

Dimdiņš. Šoreiz es savas priekštiesības atdāvinu jums.

Cimdiņš. Bet es jums (Viens pret otru palokās).

Dimdiņš. (Aizkustināts). Pateicos. Jūs tomēr esat lielāks džentlmens, nekā es sākumā domāju. Atļaujiet man jūs pirms nāves noskūpstīt (Abi pretinieki saiet kopā un sabučojas ..)

Cimdiņš. Tā, nu varam sākt (Sāk mērķēt). Kuŗš no mums skaitīs, lai zinātu, kad jāšauj?

Dimdiņš. Manis dēļ skaitīs abi divi... Viens divi (Abi mērķē viens uz otru un kopīgi skaita viens, divi, trīs). (Pie vārda «trīs» Dimdiņš paskatās uz augšu un izšauj gaisā, tad atkal sāk uzmanīgi mērķēt kaut kur koku zaros)

Cimdiņš. (Mazliet nolaiž ieroci). Dzīvē, kur jūs šaujiet? Kāpēc gaisā un ne uz mani? Tas ir apvainojoši, itkā es nebūtu šā-

viena vērts! (Neapmierināts miņājas savā vietā).

Dimdiņš. (Nepacietīgi). Csst! Klu-sāk Vai jūs neredzat, kur uz zara tup vāvere? Tagad par vāveres ādu var dabūt smuku naudiņu!

Cimdiņš. (Priecīgi pārsteigts, nāk uz priekšu, divkauju aizmirzdam). Ko, vāvere? Tu saki īsta, dzīva vāvere?! Sen es neesmu šitāda zvēra redzējis! Kur viņa ir? Parādi, lai arī es izmēģinu savu roku

Dimdiņš (Rāda ar roku) Tur, tur Re, kā neliete lēkā

Cimdiņš. (Ieraudzījis). A-a-a. Tūlīn būs zemē! (Mērķē un izšauj).

Dimdiņš. Netrāpijāt vis! Kustās kā dzīvsudrabs. Bet cik pādroša Projam arī nebēg Pag, laidīšu vēl otru reizi (Īzšauj).

Cimdiņš. Nebij nekā Ak tu pagāns! (Arī mērķē un izšauj.) (Viņam seko Dimdiņš, pie kam abi vēl dažas reizes izšauj skraidīdami pa skatuvi un itkā dzenādami vāveri no viena koka uz otru. Pašā viskarstākā šaušanas brīdī parādās Toniņa ar Moniņu, abas ļoti izbijušās.)

Toniņa. (Ļoti uztraukta). Jūs laikam pavisam prātu zaudējuši! Tā jau sašausat viens otru gabalos!

Moniņa. (Tāpat). Mitejaties, trakie! Ko te nematies, tikpat kā Bermonta laikā?! Brīkš un brākš! Vēl izdzirdēs policija!

Toniņa. Nemaz nevar saprast, ka pēc tik trakas šaušanas vēl neviens neguļ gar zemi?

Dimdiņš. (Pašapzinīgi). Ko jūs, muļķes, no vīriešu padarišanām zināt?

Cimdiņš. (Nevarēdams vāveri aizmirst)
Ak, tu pagāns, kā aizgāja . Būtu man bijušas vēl pāris patronas, tad gan nekur nespruktu!

Toniņa. (Nesaprašanā, izbrīnējusies). Par ko tu runā?

Cimdiņš. Nu, par vāveri!

Toniņa. Par kādu vāveri?

Cimdiņš. Prasa, kā . ar toveri no gaisa nokritusi

Dimdiņš. Otrreiz jāpaņem līdz medību bise Tad uz viena gāzienu zemē kā nieks

Moniņa. (Norūpējusies). Mīlais, bet vai tu tomēr neesi ievainots? (Pieiet un saņem Dimdiņu aiz rokas).

Toniņa (Stājās vidū) Jūs pati satai sijāt visu šo traci un nu atkal gribat labināties klāt. (Atstumj Moniņu). To es nekad nepieļaušu! Dimdiņa kungs pats teica, ka nemaz vairs negribot jūs mīlēt

Cimdiņš. (Moniņai). Nākat labāk pie manis, pats liktenis jau mūs pirmāk saveda kopā (Saņem viņu aiz rokām). Sakāt, kā jūs īsti sauc? Mēs laikam pirmāk nemaz netikām iepazīnušies?

Moniņa. Mani sauc par Moniņu (Pieklaujas Cimdiņam).

Cimdiņš. Un mani par Cimdiņu... Es apsolos vienmēr gādāt, lai jūsu sirsniņai nebūtu auksti

Toniņa. (Uztraukusies). Vai redzat, Dimdiņa kungs, ko viņi dara? Kā jūs to spējat pieļaut? Tā jaunkundze taču jūsu līgava?

Dimdiņš. Gluži pareizi un tas kungs jūsu līgavainis Savaldāt vispaprīekšu viņu..

Toniņa. Es viņu nemaz vairs nemīlu!

Dimdiņš. Bet kurš ir tas laimīgais?

Toniņa. Pieglauzdamās Dimdiņam, kau
nīgi). Tas esat jūs Ak, neskatāties uz mani
tā man ir gaužam kauns

Moniņa. (Cimdiņam). Noskūpstāt mani
viņam par spīti!

Dimdiņš. (Savukārt Toniņai, viņu ap-
kampdams un skūpstīdams). Tā, tā, tas viņai
par spīti!

(Uz skatuves dzīva aina: «divi laimīgi pāri »)

P r i e k š k a r s.